

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.Š., nar. ..., ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168, Závodní 353 /88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2016 č.j. 279/DS/16-5,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 4.12.2015, č.j. 20080/OD-P/15, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.800,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdí, že měření rychlosti neproběhlo v souladu s návodem

k obsluze, k čemuž navrhoval ve správním řízení jako důkaz výslech policistů a čtení návodu k obsluze. Žalobce přiložil snímek z místa nehody s tím, že nebylo provedeno ustavení vozidla v souladu s návodem k obsluze, neboť poloha kraje komunikace na místě to neumožňuje. Žalobce však omylem přiložil snímek z opačného směru jízdy. Měl za to, že pokud se spletl, mělo být postupováno podle § 37 odst. 3 správního řádu (dále jen „s.ř.“) a žalovaný měl žalobce upozornit na přiložení nerelevantního snímku. Dále měla být námitka žalobce posouzena samostatně a od nerelevantního snímku mělo být odhlédnuto. To znamená, že se měl podle žalobce žalovaný vypořádat s tvrzením žalobce, že v místě, kde stálo měřicí vozidlo, nemohlo dojít k ustavení vozidla v souladu s návodem k obsluze. Jelikož tak učiněno nebylo, má žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce tvrdil, že policejní vozidlo nestálo rovnoběžně s komunikací, neboť v první chvíli se bál, že ačkoliv neměl zapnutý směrový ukazatel, vjede mu do cesty. Žalobce odkázal v žalobě na přiložený dokument analýza provedeného měření rychlosti, který navrhl provést jako důkaz.

Dále žalobce namítal, že nebyl řidičem měřeného vozidla, byla jím jeho spolujedoucí J.M., která v té době nebyla držitelem řidičského oprávnění, proto se vyměnili na místě řidiče. Žalobce měl za to, že pokud by správní orgány nerezignovaly na výsledky policistů, bylo by zjištěno, že tito ztratili měřené vozidlo na delší dobu z dohledu a že změřené vozidlo nebylo policisty zastaveno, jak je nesprávně v úředním záznamu uvedeno, ale že na autobusové zastávce u odbočky na Budov již stálo. Žalobce dále uváděl, že se nepodařilo prokázat, kdo byl řidičem měřeného vozidla v okamžiku měření a úřední záznam a oznámení přestupku nejsou způsobilými důkazy k prokázání rozhodné skutečnosti. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6.5.2015 č.j. 6Ad 239/2016-39, podle něhož NSS uvedl, že úřední záznam i oznámení o přestupku jsou jednostranné právní úkony, u kterých se ověření pravosti třetí osobou nevyžaduje, a samy o sobě proto nemohou naplnit požadavek nedostatečné zjištění skutkového stavu. Žalobce předložil odlišnou verzi skutkového děje, která nebyla provedeným dokazováním vyvrácena.

Dále žalobce namítal nesprávnost postupu žalovaného spočívající v neuvedení bodového postihu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, což má žalobce za rozporné s § 77 zákona o přestupcích. Rovněž žalobce nesouhlasil s tím, že v prvostupňovém výroku správního rozhodnutí v rozporu s § 77 zákona o přestupcích není uvedena konkrétní forma zavinění, pouze se zde uvádí, že žalobce spáchal přestupek z nedbalosti. Výrok rozhodnutí není dle žalobce takto dostatečně určitý. Žalobce rovněž namítal vadnost výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť je v něm odkaz na § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona a toto ustanovení v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo. Žalobce připustil, že toto ustanovení existovalo v době vydání prvostupňového rozhodnutí, následně od 22.2.2016 žádné ustanovení tohoto označení neexistuje. Žalobce měl tak za to, že mělo být žalobou napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí změněno

Rovněž odůvodnění zavinění není podle žalobce přezkoumatelné, neboť správní orgán nerozvedl, jak dospěl k naplnění jednotlivých znaků nedbalosti vědomé. Pouze bylo citováno ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Žalobce také namítal, že závažnost konkrétního přestupku dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích nevyjadřuje zákonná sazba sankce, která vyjadřuje toliko typovou závažnost. Pokud správní orgán uvažoval o závažnosti

konkrétního přestupku, dopustil se zásady dvojího přičítání, neboť typová závažnost je zohledněna v zákonné sazbě samotné. Dále správní orgán přihlédl k osobě pachatele, avšak podle žalobce neuvedl, zda toto hodnotil žalovaný v jeho prospěch či neprospěch. Porušení zásady dvojího přičítání spatřuje žalobce i v tom, pokud správní závažnost spatřuje zejména ve výši rychlosti, kterou žalobce jel. Dále podle žalobce není zřejmé, jak správní orgán hodnotil formu zavinění, zda nedbalost vědomou kladl žalobci k tíži či v jeho prospěch. Podle žalobce bylo nesprávně přihlédnuto k přestupku ze dne 17.9.2014, který již byl zahlazen. Místo spáchání přestupku bylo podle správního orgánu známé z úřední činnosti a hodnoceno jako místo s velkou frekvencí vozidel. K tomu žalobce namítal, že bylo zkráceno jeho právo na obhajobu, neboť žalobce nemohl legitimně očekávat, že správní orgán touto znalostí disponuje. Dále žalobce namítal, že v době spáchání přestupku předmětná pozemní komunikace nebyla frekventovaná a pouze aktuální stav je relevantní. Dále žalobci není zřejmé, zda správní orgán místo přestupku hodnotil v jeho prospěch či neprospěch. Samotná výměra sankce je nepřezkoumatelná, neboť z ní nelze dovodit, jak správní orgán usoudil, že právě pokuta 1.800,-Kč je adekvátní. Žalobce měl za to, že by bylo vhodné, kdyby správní orgán učinil například úvahu o poměru polehčujících a přitěžujících okolností.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobní petit obsahuje námítky, které nebyly uplatněny v odvolání, proto se k nim žalovaný mohl vyjádřit až ve stanovisku k žalobě. Podle žalovaného žalobce navrhl jako důkaz výsledkem svědků a návodem k obsluze až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Z nařízeného jednání se žalobce omluvil, na své přítomnosti při jednání netrval a písemné vyjádření k podkladům nezaslal. Dle žalovaného je obsahem spisu porušení právní povinnosti dostatečně a spolehlivě prokázáno, a provedením navržených důkazů by nedošlo k zásadnímu zvratu v rámci řízení. Měření rychlosti bylo provedeno policisty služebně zařazenými na dopravní inspektorát, tedy složkou PČR, která se zabývá dohledem nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, měření rychlosti je jednou z činností dopravního inspektorátu a dohled zabezpečují policisté pro tuto činnosti vyškolenými a poučenými. Nadto dle žalovaného provádět analýzu výsledků měření přísluší odbornému pracovišti. Žalovaný poukázal na ustanovení § 37 ods. 2 správního řádu, podle něhož je zřejmé, co musí být z podání patrné. V dané věci neměl žalovaný pochybnosti o tom, kdo podání učinil, které věci se týká, a co žalobce navrhoval důkaz v rámci svého vyjádření k podkladům zaslaného až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný odmítl tvrzení, že by vozidlo řídila paní J.M., jako nanejvýš nepravděpodobné. Silnice I/6 je vysoce frekventovanou spojnicí mezi Prahou a Karlovými Vary a dál s hraničním přechodem Pomezí nad Ohří. Svými stavebně technickými parametry neumožňuje bezpečné zastavení při okraji pozemní komunikace mimo místa ležící mimo předmětnou komunikaci. Vzdálenost mezi oběma místy je cca 5 km a při dodržení nejvyšší dovolené rychlosti je k jejímu překonání zapotřebí cca 4 minuty. Tato doba se při vyšší rychlosti jízdy výrazně zkracuje. Žalovaný je toho názoru, že na vzdálenosti cca 5 km a při otevřeném terénu a přehlednosti po celé délce průběhu tohoto úseku silnice č. I/6 je zcela nemožné provést výměnu řidiče tak, aby tento manévr zůstal před hlídkou PČR jedoucí za vozidlem žalobce se služebním vozidlem zn. WV Passat, utajen. Počet bodů připsaných do evidenční karty řidiče není věcí správního orgánu prvního I. ani II. stupně. Záznam bodů provádí příslušné registrační místo na základě pravomocného rozhodnutí o věci samé. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je typickým projevem nedbalého chování řidiče, který s ohledem na to, že je osobou odborně způsobilou k řízení motorových vozidel, vědět měl a

mohl, jaká nejvyšší rychlost je na té které pozemní komunikaci dovolena a čeho se jejím překročením dopouští. Žalovaný se při odmítnutí námitky opřel o ustanovení § 7 odst. 2 zákona o přestupcích, dle něhož se sankce za přestupek ukládá podle předpisu, který je v době ukládání sankce účinný, a o ustanovení § 89 ods. 2 s.ř., podle něhož odvolací orgán zkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, jež vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Výše sankce podle žalovaného odpovídá závažnosti přestupkového jednání.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku, podle něhož žalobce v tento den v 11.14. hod. řídil osobní motorové vozidlo Audi A8, RZ ..., na silnici I. třídy č. 6, ve směru na Lubenec, u odbočky, kde je maximální dovolená rychlost 90 km/h, a to naměřenou rychlostí 111 km/h před odečtením tolerance. Žalobce se odmítl vyjádřit i odmítl vyjádření podepsat. Vyplývá z něho dále, že žalobce měl spolujedoucí J.M., a že žalobce byl ztotožněn podle čísla občanského průkazu a řidičského průkazu. Dále je součástí spisu záznam o přestupku pořízený radarem, který zachycuje na fotografii celé vozidlo i s čitelnou poznávací značkou v běžném směru úhlu. Policejní hlídka pořídila i fotografii ze silniční kontroly. Podle úředního záznamu ze stejného dne pořízeného policistou M.K. tento byl řidičem služebního vozidla a obsluhou měřicího zařízení ve vozidle WV Passat, jednalo se o rychloměr Ramer 10 a o služební vozidlo v civilním provedení. U odbočky na Údrč, na silnici I. třídy č. 6 byla předmětnému vozidlu naměřena rychlost při jízdě ve směru od Bochova na Lubenec. V místě je dovolená maximální rychlost 90 km/h a vozidlu Audi byla naměřena rychlost 111 km/h před odečtením tolerance. Vozidlo bylo následně zastaveno na silnici téže třídy na téže komunikaci u odbočky na Budov. Policista po zastavení vozidla řidiče vyzval k předložení dokladů, které byly předloženy. Řidič byl ztotožněn podle řidičského a občanského průkazu. Na předním sedadle byla jako spolujezdkyně J.M. Dále je součástí spisu platný ověřovací list rychloměru Ramer 10C a evidenční karta řidiče.

Správní orgán I. stupně nařídil jednání na 25.11.2015, z něhož se žalobce prostřednictvím svého obecného zmocněnce M.J. omluvil s tím, že netrvá na účasti u správního orgánu. Následně byla žalobci stanovena lhůta 3 pracovních dnů k doložení písemného vyjádření ve věci.

Ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu je uvedena forma zavinění z nedbalosti a v odůvodnění se uvádí, že z ověřovacího listu je zřejmé, že rychloměr jako stanovené měřidlo byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti vozidel při dodržování nejvyšší dovolené rychlosti. Od naměřené rychlosti byla odečtena povolená tolerance měřicího přístroje, která při rychlostech nad 100 km/h činí 3% z naměřené rychlosti. Jelikož řidič po zastavení hlídkou a při kontrole předložil řidičský i občanský průkaz a policejní hlídkou byla ztotožněna z dokladů osoba žalobce, je vyloučeno případné tvrzení, že v daný okamžik neřídil on sám. Při stanovení výše sankce žalobce správní orgán I. stupně konstatoval, že obviněný se dopustil přestupku porušením zákonem stanovené povinnosti řidiče a správní orgán přihlédl jednak k závažnosti přestupku, kterou spatřuje zejména ve výši rychlosti, kterou žalobce jel, a kterou hodnotí správní orgán jako projev nekázně v silničním provozu, neboť při překročení nejvyšší dovolené rychlosti se prodlužuje dráha potřebná k zastavení vozidla, což může vyústit v přímé ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Formu zavinění hodnotí správní orgán jako nedbalost vědomou, jelikož obviněný věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že tento

zájem neohroží. Ve prospěch žalobce bylo hodnoceno, že v důsledku jeho protiprávního jednání nedošlo k nevratným následkům. Bylo přihlédnuto i ke kartě řidiče, podle níž má žalobce právně relevantní záznam ze dne 17.9.2014 za přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bod první písm. k) zákona o silničním provozu. Tato skutečnost byla vzata k jeho tíži, neboť se u něho nejedná o ojedinělé vybočení a ani dosavadní trest ho neodradil od protiprávního jednání. Místo spáchání přestupku, které je správnímu orgánu známo z úřední činnosti, hodnotí správní orgán jako místo s velkou frekvencí motorových vozidel, kdy ke spáchání došlo na pozemní komunikaci I. třídy č. 6, spojnicí obce Karlovy Vary a Praha, což je frekventovaná silnice, kdy však bylo vzato v úvahu, že dle podstoupené fotodokumentace se v místě přestupku jedná o přehlednou pozemní komunikaci.

Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, které přes výzvu nedoplnil o odvolací důvody, nicméně v období mezi dodáním a doručením prvostupňového rozhodnutí do datové schránky zmocněnce žalobce, zmocněnec zaslal správnímu orgánu I. stupně tzv. vyjádření. V něm uváděl, že obsluha zjevně neprovedla ustavení vozidla, jak popisuje návod k obsluze, neboť jak je patrné z pohledu na místo měření přiložené k vyjádření, poloha kraje komunikace v tomto místě toto neumožnila. Dále byly navrženy důkazy svědeckými výpověďmi policistů a návodem k obsluze pro kontrolu zmíněných skutečností.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že porušení právní povinnosti má za spolehlivě a beze zbytku prokázané obsahem spisu, zejména záznamem o přestupku, z něhož je zřejmé nadevší pochybnost, jakého dne, v kolik hodin, jaké vozidlo bylo měreno a jakou rychlostí se v okamžiku měření pohybovalo. Měření bylo provedeno platným a certifikovaným měřicím rychloměrem, když součástí spisu je kopie ověřovacího listu. Vzhledem k tomu, že vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno až poté, co bylo rozhodnutí ve věci vydáno, nemohl se jimi správní orgán I. stupně zabývat a odvolací orgán k těmto námitkám uvádí, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že vznesená námitka je irelevantní. Snímek z internetové aplikace sice zobrazuje část silnice I. třídy č. 6, v úseku za obcí Vochov a před odbočkou na obec Údrč, ale úhel pohledu a naznačený směr jízdy odvolatele ve směru jízdy přes Vochov je v opačném směru, než jakým odvolatel skutečně jel při měření rychlosti. Předmětný snímek proto nezachycuje skutečné místo měření, ale místo protilehlé. Po zjištění, že v průběhu řízení nedošlo ani k žádnému procesnímu pochybení, jež by zakládalo změnu či zrušení rozhodnutí, rozhodl odvolací správní orgán o podání odvolání tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Žalobce v žalobě navrhl provést důkaz analýzou provedeného měření rychlosti. Tento dokument není nijak datován, není ani označen autorem, soud má za to, že se tedy jedná o jakési dodatečné tvrzení žalobce s ohledem na to, že zde není uveden žádný jiný zdroj. Uvádí se zde, že byl proveden výpočet, který za úkol stanovit odklon měřeného vozidla od záznamového zařízení. Toto bylo provedeno za pomoci goniometrické funkce tangens a analýzou rozměrů vozidla. Byly změřeny rozměry vozu na fotografie z měření. Bylo připomenuto, že návod k obsluze vyžaduje toleranci 19 stupňů + 1 stupeň, jako úhel odklonu záznamového zařízení, tedy úhel odklonu osy fotografie vozidla. Na podporu svého tvrzení přikládá žalobce výpočet dle předpokládaných pruhů ve vozovce. Dospělo se k závěru, že se jedná úhel 15,4 stupně, tedy mimo toleranci uvedenou výrobcem zařízení.

Soud žalobu neshledal důvodnou.

Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, že po celé správní řízení vyslovil jedinou námitku skutkového charakteru, a to že nebyl správně ustaven radar proto, že poloha místa to neumožňovala, a ponechal všechna svá ostatní skutková tvrzení až na řízení před soudem, proto se s nimi ani žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí. Žaloba je datována 6.7.2016, přestupek se stal dne 19.9.2015. Téměř všechny z jeho pohledu rozhodné okolnosti tak začal žalobce uvádět po uplynutí tři čtvrtě roku od spáchání přestupku. Např. pokud jde o tvrzení žalobce, že místo něho řídila paní M., soud toto tvrzení hodnotil jak s ohledem na dobu, která od spáchání přestupku uplynula, tak i s ohledem na přístup žalobce k silniční kontrole a k celému správnímu řízení, jako na zcela nevěrohodné.

Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Žalobci bylo do vlastních rukou doručeno oznámení přestupku obsahující identifikaci skutku i předvolání k ústním jednáním. Žalobce ani jeho zástupce se nedostavil k jednání a v průběhu řízení před prvostupňovým orgánem žádné námitky nevznesli, stejně tak jako na místě přestupku ve vztahu k policejnímu orgánu. Zmocněnec žalobce následně poté, co mu již bylo do datové schránky dodáno rozhodnutí ve věci samé, opět namísto sdělení odvolacích důvodů podával pouze tzv. vyjádření k věci (s nímž se vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný), a to přestože byl žalobce k doplnění odvolacích důvodů řádně vyzván. Nelze tudíž odhlédnout od přístupu žalobce v průběhu celého řízení, když v souladu se zásadami logiky je podle názoru soudu takovéto námitky uplatňovat co nejdříve. Jsou-li skutkového charakteru, a jestliže zcela popírají možnost protiprávního jednání, není logické, že jsou uplatněny až poprvé v žalobě s odstupem téměř jednoho roku, proto je soud považuje za účelové s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím času. Popsaný postup žalobce tedy nelze hodnotit jinak než jako zcela účelový a rovněž žalobní námitky se jeví ve světle žalobcova jednání naprosto nevěrohodnými.

K tvrzení, že mělo být postupováno dle § 37 odst. 3 s.ř. soud uvádí, že toto ust. žalovaný neporušil, pokud nevyzval žalobce k odstranění vad podání poté, co bylo zjištěno, že součástí vyjádření žalobce je snímek, který není relevantní k věci, neboť samotné tvrzení – podání bylo bezvadné a srozumitelné a žalovaný se s ním v napadeném rozhodnutí vypořádal a stejně jako s tím, že žalobce předkládal ke svému tvrzení irelevantní důkaz, kterým své tvrzení neprokázal.

K námitce absence přesnějšího určení formy zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí, kde je uvedeno pouze z nedbalosti a teprve v odůvodnění je další upřesnění, že se podle správního orgánu jednalo o vědomou nedbalost, soud uvádí, že se nejedná o takovou závažnou procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. K této námitce soud také poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.2.2017 č.j. 6 As 303/2016-37 (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož „podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností

správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost.“

Pokud jde o žalobcův požadavek na změnu rozhodnutí v odvolacím řízení v důsledku novely § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona, podle něhož byla ukládána pokuta, soud má za to, že se touto změnou zákona ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval žalovaný, jak vyplývá z jeho výše shrnutého odůvodnění. Soud se ztotožnil s žalovaným v závěru, že jelikož změna zákona nebyla ve prospěch žalobce, nebyla změna rozhodnutí v odvolacím řízení namístě.

Nedůvodným shledal soud žalobní tvrzení, podle něhož nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Výpočet žalobce dovozující jiný než předepsaný úhel měření, se opírá pouze o způsob zachycení vozidla na snímku a na dle výslovného tvrzení žalobce „předpokládané (!) pruhy na vozovce“, na což nelze plně spoléhat za situace, kdy není známo přesné vzájemné postavení vozidel. Dle názoru soudu je naopak nutné vycházet ze záznamu z radaru a z ostatních podkladů ve spise. Soud v této souvislosti znovu připomíná strategii žalobce - pasivitu v celém prvostupňovém řízení, kdy ani nepředkládal skutková tvrzení, ani nenavrhoval důkazy, poté začal pouze tvrdit, že policisté stáli se služebním vozidlem na opačné straně vozovky. Z podkladů ve spise (zejména ze snímku z radaru podpořeného úředním záznamem zakročujícího policisty) jednoznačně vyplývá, ustaveno bylo vozidlo rovnoběžně s vozovkou, neboť snímek vozidla je zcela zřetelně v obvyklé podobě. Standardně dle judikatury sice úřední záznam není důkazem o přestupku, nicméně oznámení o přestupku a záznam z radaru jsou způsobilými důkazy.

Nelze dovodit, zejména ze snímku z radaru, že by při měření došlo k nějakým pochybením. Vozidlo je na snímku ve správné, tj. běžné pozici – celé uprostřed snímku s čitelnou RZ. Soud proto za ničím nepodloženou považuje úvahu žalobce o nesprávném úhlu měření. Důvod zmíněný žalobcem ve vyjádření k podkladům správního řízení – nemožnost správného umístění vozidla dle žalobcem přikládané fotografie z protisměru, žalovaný správně vyloučil.

Soud shledal i odůvodnění výše sankce v souladu se zákonem, když správní orgán prvního stupně správně zohlednil v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., závažnost konkrétního přestupku, což nepředstavuje samo o sobě porušení zákazu dvojího přičítání. Rovněž zohledňování přitěžující okolnosti, že se žalobce dopustil v rámci dané skutkové podstaty překročení rychlosti ve vyšší míře, není v žádném případě dvojí přičítání téže skutečnosti.

K tvrzení žalobce, že nebylo možné přihlížet k předchozímu záznamu o přestupku v evidenční kartě řidiče staršímu jeden rok, neboť tento záznam již byl zahlazen, soud uvádí, že institut zahlázení odsouzení je výhradně institutem trestněprávním a k zahlázení odsouzení dochází až na základě podané žádosti, nikoli ex lege, proto bez dalšího nelze tento institut aplikovat analogicky na správní trestání. Podle rozsudku NSS ze dne 21.7.2016 čj. 7 As 40/2016 - 40 „z judikatury správních soudů nevyplývá, že by při správním trestání nebylo možno nikterak zohlednit, že účastník řízení v minulosti spáchal obdobný přestupek“.

Závěr správního orgánu o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti považuje soud za správný, byť nedostatečně odůvodněný, neboť jednoznačně žalobce je osoba disponující řidičským oprávněním, které je tudíž na základě toho známo, že při řízení vozidla je nutné dodržovat předepsanou rychlost, což nečinil, a jednalo se o tak výrazné překročení, že si žalobce musel být vědom. Avšak dílčí nedostatek odůvodnění nemá dle názoru soudu vliv na zákonnost rozhodnutí o sankci, zejména vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně z pohledu soudu dostatečně výši uložené sankce odůvodnil řadou okolností přitěžujících a polehčujících.

Nelze akceptovat ani žalobní námitku, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

Z výše shrnutého obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je také zřejmé, že správní orgán hodnotil i okolnosti svědčící jak v neprospěch žalobce (recidiva, místo s obecně vyšší hustotou účastníků silničního provozu), tak i ve prospěch žalobce (např. absence nevratných následků, přehledná komunikace). Přitom je dle názoru soudu možné přihlížet i k tomu, zda se jedná o místo, kde bývá vyšší hustota provozu, neboť jde o tzv. okolnost obecně přitěžující. Odůvodnění výše sankce (pokuta mírně nad dolní hranici zákonné sazby) je tak podle názoru soudu přezkoumatelné, logické a dostatečně podrobné a je v souladu se zákonem.

Soud neuznal tvrzení žalobce, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností a že správně nevyhodnotily provedené důkazy. V souladu s ust. § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory. Soud není v pozici úplné apelace, soud přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí, z pohledu provedení správního řízení bylo shledáno, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.r.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.r.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 19. června 2017

*Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová*

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně